

A memoria do amado.
Poesía última de Lois M. Pereiro

Teresa Seara

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

SEARA, TERESA (2011 [1996]). “A memoria do amado. *Poesía última* de Lois M. Pereiro”. *A Nosa Terra*: 711 (1 de febreiro), 23-24. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/668>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

SEARA, TERESA (1996). “A memoria do amado. *Poesía última* de Lois M. Pereiro”. *A Nosa Terra*: 711 (1 de febreiro), 23-24.

* Edición dispoñíbel desde o 18 de abril de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

A memoria do amado

Poesía última
de Lois M. Pereiro

Todos sabemos que, un día ou outro, nos involucrarán nunha batalla na que entregar o corpo e o tempo. Somos consciétes de que nela loitaremos, espídos de ardidés ou estratexias, fronte a un poder que nos sobrepasa e que se erixe en gañador antes de comezar a lide. Malia esta evidencia, empeñámonos en negar ese instante e fuximos, desde o enmascaramento eufemístico, dun termo en si doloroso e arrepianste: a morte. Pero, en *Poesía última de amor e enfermidade*⁽¹⁾, Lois Pereiro obríganos a romper cos tabúes e ábrenos os ollos cara unha certeza de cumprimento inmediato.

*Saber que está un á morte
e o corpo é unha paisaxe de batalla:
unha carnicería no cerebro*

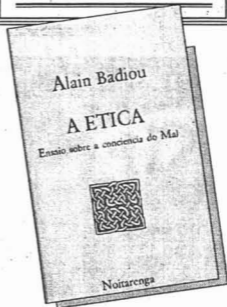
é debatirse nunha loita desgarradora entre o impulso vital que nos guía cara adiante e un corpo que non responde ás ordes e se estanca no presente. O desexo de seguir bebendo a vida a sorbos longos, de zugarlle ata a médula máis escura, fracasa na colonización que, membro a membro, vai facendo a morte no corpo do eu poético. A perda das facultades físicas esquécese na gañancia desa brillante lucidez que só vai ligada á asunción serena do propio final.

*Xa non sinto aquela dor inmóbil
que antes habitaba as miñas noites,
despertando a unha das horas máis escuras*

*sendo consciente de que o día seguinte
non me traería nada moi distinto
do fracaso que me ía derretendo c
o lume do inferno no que vivía.*

Nada hai de hipocresía, mentira

conta de libros

A ética de Alan Badiou, ao galego

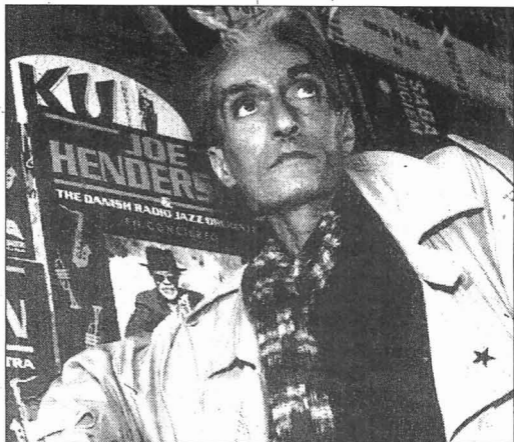
Noitarenga ven de publicar *A ética. Ensaio sobre a conciencia do Mal*, de Alan Badiou. O libro, o máis importante na obra de Badiou tras escribir *Teoría do suxeito*, percorre os diferentes significados da ética na Filosofía para centrarse na súa función na actualidade. Se en *Teoría do suxeito*, Badiou xa adiantaba algúns principios éticos do suxeito, neste ensaio, escrito en 1993, a ética é analizada e criticada polo uso que fan dela os intelectuais do noso tempo. Alan Badiou esbroza de paradoxas o concepto até chegar a unha teoría do Mal. ♦

Recuperar unha peza do primeiro Álvaro Cunqueiro

En 1932, Alvaro Cunqueiro publica na revista *Yunque, Rúa 26. Diálogo limiar*, un texto que ten pasado inadvertido e que agora recupera Edicións Laiovento, na súa serie de Teatro. A peza, moi breve e que representa o diálogo entre dous homes, nunca foi catalogada como teatral, en parte polo seu carácter de prólogo, cuestión que reabilita Teresa López. No texto, recóllese a influencia do Valle-Inclán deses anos. ♦

Leituras

Lois Pereiro.

A. PANARO

ou ocultación nos versos de Lois Pereiro que, xa desde o título do poemario, nos anticipa o que ofrece. Non hai lugar para o engano: amor e morte viven nos poemas. Amor habitado na comunión coa muller, percibido nos seres que o amaron e devolto á vida a través da mesma morte. E morte entendida como transferencia da propia enerxía, xa esgotada, a novos seres nun ciclo vital, creador e destructor, irrompible desde a orixe dos tempos. Non hai fin nin comezo, só estados transitorios que se repiten continuamente, transmigracións que poden chegar a ser buscadas polo propio eu poético como medio de perpetuarse na memoria dos seres queridos:

*Preferiría que herdase o que aínda tiña
antes de apostar vida, morte e alma
nunha única partida que perdín;
e cando o executor veña cobrar a débeda,
dareille a alma e a morte, deixándolle a ela a vida
que non utilice, e que aínda segue intáctia.
Así estaría con ela dalgún xeito:
no seu corpo por riba desta terra,
e o meu debaixo dela.*

Non se buscan culpables para esta situación irresoluble, senón que, firmemente aferrado ás convicións máis profundas da solidariedade e o altruismo -"Desprezando o meu corpo en conta atrás, / ábrome e derramo a miña vida / nese amor feroz, calado, sen destino"-, o eu poético regala todo o que posúe e xa non precisa. Ofrecerlle a "ela" unha vida non gastada implica, dalgún xeito, pervivir no seu corpo sen dor, nin enfermidade, sobre o tempo e o esquecemento. Pois tamén ela o guiou, nos momentos máis duros, cara a saída do inferno

*Na viaxe nocturna que emprendemos
polo interior dun corpo diferente
un acto de amor é un fluído urxente
de suor bágoas e esperma
contra o medo*

A oscilación entre un inferno-enfermidade que o leva pola dor e o ceo da ternura que lle permite urdir estratexias contra a morte, deriva nun xogo constante por roubarlle a Caronte unhas horas, enganalo para que a barca parta sen pasaxeiro á espera dunha nova viaxe. Pero o engano non é posible e sábese que todo son ensaios do mutis irremediable

*Unha estación no inferno, outra no ceo
temporalmente amable e despxado,
e ó final sempre a triste pulcritude
doutro ensaio xeral do soño eterno.*

Os parámetros que miden o esforzo de sobrevivir pertencen ó ámbito criptico da medicina, pois, só a través da súa terminoloxía podemos saber o prezo en substancias vitais que conleva cada desexo, os hematies a pagar por cada paso e como as bagoas provocan un sosego n'arcótico. O eu evalúa o tempo que lle custa cada acto que realiza pero sabe que os esforzos que dedica a tramar sabotaxes amorosos non son un derroche pois só a través deles é posible -"esquecer que a vida esbara a contraodio polo gume da morte o seu coitelo / do que día tras día todos nos esforzamos por salvar". E a morte, inimigo aleivoso que ataca a traición, vai chegando, cruel e calada, para contar as ás do eu poético. Vén enmascarada baixo a aparencia letal dun virus "Virá calada, oculta e con nocturnidade, / chegando desde abaixo a través do colchón / entre as derivacións intuídas e temidas / dunha vétrica rebelión interna", pero o eu descifra a súa verdadeira esencia. Sabe que non é senón a vida que se recicla, madrastra asasina que dirixe o coitelo contra as súas propias creaturas para, nutríndose delas, acadar novos azos.

Non hai lugar para o engano: amor e morte viven nos poemas.

No devalo do seu ciclo o eu ofrece a aqueles que o amaron un alento solidario para legarlles, perante a dor da súa morte, a paz do consolo. Despóxase das súas pertenzas e gárdaas nesa memoria-baul que as custodiará ata un novo regreso, pois é no recordo dos seres que amou onde deixa a súa pegada máis fonda e cálida. E, finalmente, enfróntase á morte vestido só cos seus ideais, lonxe dos sopores narcóticos, reivindicando, como último desexo, mirar fronte a fronte ó tempo que se esvae

*Que a vida non me sorprenda xamais
desprevenido calado e neutral
e que un segundo antes de renderme
vaia tamén comigo a imaxe do que fun cando era
outro*

TERESA SEARA